

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2009-211-0009

Dato: 15. maj 2009

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 203 - Forslag til Lov om Forslag til Lov om ændring af lov om merværdiafgift og lov om afgift af lønsum m.v. (Ophævelse af visse momsfratagelser og øget lønsumsafgift for den finansielle sektor m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 21 af 7. maj 2009.

Kristian Jensen

/ Birgitte Christensen

Spørgsmål 21:

Vil ministeren kommentere og eventuelt korrigere de beregninger vedrørende skattereformen, som er udført af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd for Lejernes LO, som viser, at den gennemsnitlige årlige skattelettelse, som følge af regeringens skattepakke er 3.000 kr. større for en ejer end en lejer, og at den gennemsnitlige lettelse for en lejer kan beregnes til 2.800 kr. årligt eksklusive huslejestigninger?

Svar: Forskellen i ændringen i rådighedsbeløbet for ejere og lejere som følge af *Forårspakke 2.0* skyldes først og fremmest forskelle i indkomstforhold mellem ejere og lejere, ikke boligformen. F.eks. bor de fleste studerende til leje, og da de samtidig har relativt lave indkomster, vil de også få en mindre skattelettelse målt i kroner og øre.

Som en konsekvens af forslaget om at sammenlægge sundhedsbidraget og bundskatten reduceres skatteværdien af negativ nettokapitalindkomst til ca. 25,5 pct. i en gennemsnitskommune mod ca. 33,5 pct. i dag.

For at sikre fortsat tryghed om boligejernes økonomi, er der til forslaget knyttet fire yderligere tiltag. Det er en videreførelse af skattestoppet, herunder fastfrysningen af ejendomsværdiskatten, at renteudgifter under et bundfradrag ikke berøres af nedsættelsen af skatteværdien af rentefradraget, en gradvis reduktion af nedsættelse af skatteværdien af rentefradraget og endelig en kompensationsordning, så familier med særligt store fradrag ikke kan miste mere som følge af begrænsningerne af fradrag end de får i indkomstskattelettelser.

Det sikrer, at boligomkostningerne som følge af ændringerne i skatteværdien af rentefradraget er meget begrænset i mange år frem. Det fremgår af lovforslag L 195, at i 2019, hvor forslaget er fuldt indfaset, vil stigningen i boligomkostningerne svare til virkningen af en permanent rentestigning på i størrelsesordenen 0,2 procentenheder.

Det korte af det lange er, at *Forårspakke 2.0* reducerer rentefradragsretten, men på en måde, der sikrer boligejernes økonomi. Der er derimod ikke grundlag for modsætningsvis at konstatere, at *Forårspakke 2.0* specielt favoriserer ejere på bekostning af lejere. Der er som nævnt tale om, at forskellene i ændringer i rådighedsbeløbet afspejler indkomstforskelle og forskelle i de socioøkonomiske forhold.

Det understreges af, at den gennemsnitlige skattebetaling for ejere er 121.140 kr., mens den for lejere er 68.220 kr. før ændringerne som følge af *Forårspakke 2.0*.

For en god ordens skyld gøres der opmærksom på, at der for både ejere og lejere er tale om en stigning i rådighedsbeløbet.

Med hensyn til formuleringen i spørgsmålet om eventuelt at korrigere beregningerne fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd er der ingen grund til det.

Beregningerne fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd viser, at ejere får en gennemsnitlig fremgang i rådighedsbeløbet på 5.800 kr., mens lejere får en gennemsnitlig fremgang på 2.800 kr. Set i forhold til den disponible indkomst er lettelsen for ejere 2,3 pct. og for lejere

1,7 pct. Set for samtlige husstande under ét er den gennemsnitlige ændring 2,1 pct. af den disponible indkomst.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag L 195, at *Forårspakke 2.0* for alle under ét vil medføre en fremgang i rådighedsbeløbet på 2,1 pct. af den disponible indkomst. Opgøres tallene for ejere og lejere for sig, skønnes *Forårspakke 2.0* at medføre en lettelse på ca. 5.400 kr. for ejere og ca. 2.800 kr. for lejere. Set i forhold til den disponible indkomst er lettelsen for ejere 2,2 pct. og for lejere 1,8 pct.

Afviselserne er ikke store, hvilket formentlig skyldes, at de to skøn grundlæggende er baseret på samme tilgang og metode. Der er i begge tilfælde anvendt lovmodellens datagrundlag, der på baggrund af stikprøver gør det muligt forholdsvist præcist at beregne de fordelingsmæssige konsekvenser af ændringer i skattesatser og offentlige ydelser.

På enkelte områder er der ikke et tilstrækkeligt datagrundlag til at danne en præcis beskrivelse af de fordelingsmæssige konsekvenser af en ændring, og det er derfor nødvendigt med en række antagelser, for at kunne lave en fordeling. Det er f.eks. tilfældet med multimedieskatten, hvor der ikke er oplysninger på individniveau om anvendelse af arbejdsgiverbetalt pc'ere, og der derfor heller ikke er mulighed for en præcis fordeling af multimedieskatten. Tilsvarende gælder til en vis grad for andre personalegoder og afgifter.

For disse elementer kan der være afvigelser i tilgangen til, hvordan de fordeles på personer, hvilket kan føre til mindre afvigelser i resultaterne.